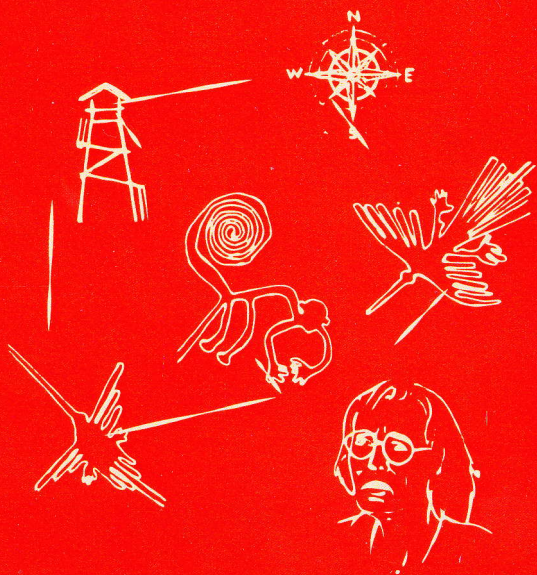

Seria **Angela Brumaru**

SILVIA CHINDEA

Moarte în Peru

MYSTERY &
THRILLER

Silvia Chindea

MOARTE ÎN PERU

Seria Angela Brumaru

1.

Vineri, Iunie 2016. Nazca, Peru.

O muscă violet bâzâie în cerc deasupra unui bărbat cu ochi căprui, înjunghiat în dreptul inimii. O alta se așază pe mânerul cuțitului, dar își ia imediat zborul, alungată de pașii celor doi polițiști care se apropie.

– Îi bag în mă-sa pe toți turiștii ăștia! spune unul dintre ei când ajunge lângă cadavru.

Bărbatul care vorbise privește încruntat în toate părțile. Din cele peste douăzeci de cocioabe aflate pe strada acum pustie, doar două sunt locuite. Într-una stă un *dealer* de droguri ușoare pe care ei îl arestaseră de mai multe ori, în cealaltă o bătrână care trăiește singură de când i-a murit nepoata.

Zidurile caselor părăsite sunt acoperite de graffiti multicolore și buruieni. Aerul e fierbinte și îmbâcsit de praf. Un

Volkswagen Camper cu cauciucurile tăiate a fost abandonat la câțiva zeci de metri, lângă o clădire din care a rămas doar fațada albastră. În afară de zumzăitul muștelor și de lătratul prelung al unui câine, niciun alt sunet nu se aude lângă ei.

Ce naiba a căutat ăsta aici? se uită polițistul la bărbatul ucis. Cămașa kaki, plină de sânge, este acoperită parțial de o vestă cu multe buzunare, pe unul dintre ele fiind imprimată o siglă roșie, blugii bleumarin sunt tăiați în genunchi, iar bocancii sunt plini de noroi întărit.

– Rucsac n-are, mobil nici atât, nu se vede niciun aparat foto și buzunarele alea multe sunt goale, mormăie bărbatul pentru sine.

Aruncă o privire rapidă către partenerul său, aflat în fața sa, o alta către necunoscut și se întoarce cu spatele.

– Un’-te duci, Jesús? îl întreabă colegul său.

– Să iau telefonul din mașină, răspunde acesta fără să se uite înapoi.

– Îl suni pe Diego?

– Da, Luis, îl sun pe Diego. Ai vreo problemă cu asta?! se oprește bărbatul cu mâna pe portieră.

– Știi bine că nu-mi place de el!

– Dar de ăia 500 de soli pe care-i primești la fiecare pont, îți place?

Luis își îndeasă mâinile în pantaloni și ridică din umeri. Colegul său apelează un număr și scoate un pachet de gumă de mestecat din haină.

– Rosado sunt, vino pe Loque Lupanqui! Pe colț e o dără-mătură verde deschis. La douăzeci de metri mai sus.

Închide fără să aștepte confirmarea celui alt și aruncă mobilul pe scaunul șoferului. Își trage cascheta pe ochi și își aranjează uniforma în reflexia din geam.

– Mă îndoiesc că femeile se excită atunci când te văd la televizor vorbind despre cadavrul unui alb nenorocit!

– Doar pentru că Gina te așteaptă doritoare și umedă seară de seară, nu înseamnă că...

– Nenorocitul, n-o băga pe Gina în gura ta slobodă! îl amenință Luis cu degetul.

– Pentru informarea ta, cu fiecare cadavru găsit, dacă nu cade ceva, tot pică, rânjește Rosado și scuipă guma. Doar tu ești prost că te-ai oprit în Gina.

Luis sare cu pumnul ridicat spre el.

– Bine, bine, retrag ce-am spus! râde Rosado în hohote. Nu în Gina, cu toate că și asta ai făcut-o, dar te-ai oprit la Gina. E mai bine-așa?

– Du-te-n pizda mă-tii, nu știu de ce dracu' îți suport mâr-lăniile! îi aruncă Luis vorbele în față.

– Pentru că suntem prieteni de când aveai 5 ani și mă-ta te lăsa la noi acasă, mort de foame? A, și poate pentru că ți-am salvat curul de vreo câteva ori?

Luis se răsuțește pe călcâie și se întoarce lângă bărbatul mort.

– Notează, că acum vine Diego și n-apucăm să ne facem treaba cum trebuie! spune peste umăr.

– Da, să trăiți! La ordin! îl salută Rosado în batjocură, apropiindu-se cu pași mari.

Luis examinează cadavrul din cap până în picioare și începe să dicteze:

– Victima e un bărbat caucazian, fără acte asupra sa, cu vârsta cuprinsă între 42 și 45 de ani. Are părul grizonant, constituție athletică, înălțime aproximativ... Pune talpa bocancului lângă capul victimei, pășind spre picioarele acesteia... un metru șaptezeci și cinci, plus sau minus cinci centimetri.

Se apleacă de mijloc, uitându-se cu atenție la cuțit.

– Până la efectuarea autopsiei, putem afirma că moartea a survenit instantaneu, în urma unei plăgi realizată cu o armă albă la nivelul pieptului. Lama nu se vede, dar studiind mânerul din os fără încrustații, cel mai probabil e scurtă și lată, asemănătoare cu cea a unui cuțit de cizmă.

Rosado scrie rapid, scrijelind foaia subțire și aprobând din cap constatările colegului său.

– Nu înțeleg de ce-ar vrea un turist să se plimbe la marginea orașului, în direcția opusă *Liniilor*! își freacă Luis barba. Tu de ce crezi c-a venit aici?

– Dacă voia droguri, a greșit strada, spune colegul său. Idiotu' ăla de vizavi vinde marijuana doar în centru, nicio-dată acasă la el.

– Chiar să fi căutat niște *iarbă*, cine naiba l-ar trimite în Lupanqui? ridică Luis sprâncenele. Mergând cu ideea mai departe... dacă a venit, de ce n-a plecat?

– Poate că-l încurca cuțitul ăla din piept...? îl lovește Rosado cu cotul, rânjind.

Se aude un motor de mașină în apropiere și Luis se duce spre intersecția din capătul străzii.

– Cine e? Diego?

– Nu-i văd Ford-ul, se uită polițistul în ambele direcții.

– Legistul a zis când ajunge?

– Era în Lima, la o conferință. Deci nu mai devreme de mâine la prânz.

– Aha, se scarpină Rosado în cap, împingând cascheta în spate. O să fie o după-amiază a dracului de lungă!

2.

Cu două luni în urmă. Berlin, Germania.

Mathias Eiffel coboară cu greutate din mașină, refuzând ajutorul șoferului său. Portarul îi deschide ușa cu capul plecat, mormăind un salut.

– Gutten Tag! rostește Mathias gâfâind. Was für ein schrecklicher Tag!¹

Apasă butonul liftului și câteva minute mai târziu, Mathias intră în apartamentul situat la etajul opt al clădirii Selenium din centrul Berlinului. Blocul, auster la exterior, fusese reconstruit în anii '70, proprietarii păstrându-i stilul Bauhaus interbelic. Mathias și-a cumpărat acest apartament în 2007, chiar înainte să se îmbolnăvească Zösel.

¹ Ce zi oribilă! (traducere din limba germană)

Își dezbracă pardesiul, își agață pălăria în cuier și se duce la barul din partea stângă a living-ului. Înfrigurat, își toarnă două degete de bourbon și se mută lângă fereastră. Ceața din ultima perioadă îl împiedică să vadă Turnul Televiziunii. Realizează (oare pentru a câta oară?) că urăște vremea de aici. De când Zösel și-a petrecut ultimele luni din viață într-o clinică la mică distanță de Selenium, Berlinul i se pare cenușiu, umed și trist.

Gândurile îi zboară la casa de pe malul lacului Genfersee², la zilele însorite de acolo, mirosul de cetină și apă sărată. Scutură din cap, pentru a alunga imaginile din Elveția. Acum are treburi mai importante de făcut. Nu peste mult timp cei aleși vor sosi la întâlnire și trebuie să fie pregătit. Astăzi e o zi mare și Mathias de-abia așteaptă să îi cunoască.

În mijlocul biroului din lemn de trandafir și mahon sunt așezate șase dosare din piele neagră, cel aflat deasupra având inscripționată în dreapta jos cifra I. Mathias trage scaunul în dreptul teancului de dosare, ia o telecomandă și aprinde luminile candelabrului, apoi îl ia pe primul.

– Christina Frey, citește bărbatul cu voce tare. Născută pe 15 septembrie 1970 în Dresden, 45 de ani, inspector de taxe, vorbitoare nativă de germană. Limba engleză la nivel mediu.

Mathias se uită cu atenție la fotografia femeii, observându-i pomeții colțuroși, nasul lung și bărbia pătrată.

– Un metru șaizeci, optzeci de kilograme, ochi albaștri, profil androgen, păr blond închis.

Întoarce pagina și citește detaliile pe care detectivul particular Luca Gottlieb le găsisese despre Christina Frey. Lesbiană, necăsătorită, într-o relație de lungă durată cu o profesoară. În fiecare an, își petrece vacanța de vară aproape de Cercul

² Lacul Geneva, din Elveția. (În limba germană)

Polar, într-un cătun de lângă Trømsø, în partea de nord a Norvegiei. Rece și calculată, este persoana ideală să se ocupe de finanțele grupului și să-i țină în frâu pe ceilalți.

Pune dosarul în stânga, lângă laptop și îl deschide pe al doilea.

– Silvia Zaha din Barcelona, data nașterii 9 iulie 1991, 24 de ani. Liber profesionistă, mustăcește Mathias. Catherine Zeta-Jones în variantă spaniolă. Vrea să demonstreze că poate reuși în viață bazându-se doar pe inteligență. Sex-appeal-ul e secundar, însă le posedă pe amândouă din plin. Gottlieb aflase că Silvia Zaha are centura neagră la taekwondo și că în ultimii patru ani organizase mai multe expediții în Asia, Noua Zeelandă, America Centrală și de Nord. Pe lângă catalană, vorbește fluent engleza, italiana și româna.

– Karol D. Sowell, născută pe 21 martie 1971 în Green Bay, Wisconsin, Statele Unite ale Americii, continuă Mathias. Are aproape 45 de ani și de peste 20 de ani este angajată ca fotograf profesionist la Greenpeace. Cunoaște foarte bine spaniola și America de Sud, a locuit în Argentina în anii '90.

Imaginea cea mai recentă fusese realizată la o cafenea de lângă Poarta Brandenburg. Femeia sosise în Berlin cu câteva zile în urmă pentru a participa la o conferință pe teme de ecologie. Tunsă scurt, neglijent, cu un breton ce îi acoperă fruntea lată, Karol D. Sowell pare genul de aventurier care nu dă doi bani pe frumusețea exterioară. Ochiul său drept e puțin mai mare decât cel stâng și nasul triunghiular îi umbrește buza superioară, dar Mathias a reținut dantura perfectă și zâmbetul frumos.

Brățara metalică a ceasului de la mână se întrevește sub marginea cămășii albe și verifică câte minute mai are la dispoziție.

– Acum bărbății, murmură el, citind în gând informațiile din cel de-al patrulea dosar.

Tymon Woźniak, 43 de ani, de origine poloneză. Născut în Marea Britanie pe 3 ianuarie 1973. Bunica sa a fost persecutată pe timpul războiului și a reușit să se refugieze în Littleborough, un mic orașel situat la câțiva kilometri de Manchester. Firma la care a lucrat consultant în resurse umane în ultimii optsprezece ani a intrat în faliment. A aplicat pentru posturi vacante în cadrul câtorva companii multinaționale, fără succes, însă. Ideea unui an sabatic³ i s-a părut foarte interesantă, așa că acum este șomer și călătorește prin Europa bucurându-se de viață. Știe engleză și puțină poloneză.

Ia paharul cu whisky de pe birou, umezindu-și buzele în lichidul maroniu. Întinde mâna după următoarea biografie, citind din nou cu voce tare:

– Neville Roux, francez. Neville a crescut în Thonon-les-Bains, un oraș cu 35.000 de locuitori din Franța, la 40 de kilometri de Geneva. Are un metru optzeci și cinci de centimetri înălțime, 98 de kilograme, păr roșcat, ochi verzi și poartă barbă. Data nașterii: 2 decembrie 1977, deci tocmai a împlinit 38 de ani. Din 2004 până în 2012 a lucrat ca instructor de snowboarding în Elveția. În iarna lui 2013 a schimbat continentele și s-a mutat în Japonia, la una dintre cele mai exclusiviste stațiuni de acolo. Nu s-a adaptat în Asia și astfel în 2014 a plecat în emisfera sudică, în Thredbo, Australia⁴.

³ În anul sabatic nu se muncește, persoanele ocupându-se de cercetare, călătorii, hobby-uri etc. Anul sabatic este, de fapt, un concediu prelungit.

⁴ Thredbo este un sat cu 471 de locuitori, aflat la 500 kilometri de Sydney, în Munții Snowy. Când munții sunt acoperiți cu zăpadă, satul beneficiază de cea mai lungă pârtie de ski din Australia, reușind astfel să atragă peste 700.000 turiști anual, dintre care mai mult de jumătate doar iarna.

Acum a venit acasă fiindcă peste zece zile se căsătorește sora sa, Denise. Pe lângă franceză, Neville Roux se descurcă foarte bine în engleză și are noțiuni elementare de japoneză.

– Petr Svoboda trăiește în Germania, dar e originar din Karlsbad⁵. A împlinit 30 de ani pe 19 martie 1985 și este arheolog. Poartă ochelari, conduce o Mazda din 1992, are un metru optzeci și trei de centimetri și 80 de kilograme. Svoboda a făcut parte din echipa de arheologi care a descoperit un tezaur trac⁶ în Bulgaria, cu câțiva ani în urmă. Și el vorbește engleza la nivel avansat, în plus are cunoștințe de greacă veche și latină.

Se ridică și se duce la fereastră. Ceața s-a risipit și s-a transformat într-o ploaie mărunță. Are palmele transpirate, inima îi bate cu putere, venele de la tâmpile îi pulsează ritmic. Și-a reprimat atâta timp gândurile legate de expediție, încât acum, când este aproape de primul act al acesteia, toate emoțiile ies la suprafață.

– Trebuie să apară, unul câte unul. Probabil Christina Frey va ajunge prima, se uită Mathias la ceas.

Pune pe birou dosarul lui Petr Svoboda și se îndreaptă spre living. În lumina difuză ce trece prin perdelele ce acoperă ferestrele înalte, Mathias vede canapeaua maro, decorată cu perne cappuccino, străjuită de rafturi pline cu

⁵ Karlsbad (în germană) sau Karlovy Vary (în cehă) este un oraș cu ape termale situat în Republica Cehă, la aproximativ 130 de kilometri de Praga și 30 de kilometri de granița de nord cu Germania. Este faimos pentru cele 13 izvoare principale cu ape termale fierbinți și cele peste 300 de izvoare mai mici, fiind cel mai vizitat oraș pentru tratament din Cehia.

⁶ Tezaurul a fost descoperit în 2012 într-un mormânt trac aflat lângă satul Sveshtari, din nord-estul Bulgariei. Au fost găsite bijuterii din aur, printre care un inel, 44 de figuri feminine, 100 de butoni, un colier și un cap de cal. Tezaurul are o vechime de 2.400 de ani.

cărți. Pictura în ulei ce îl înfățișează pe Zylan, calul preferat al lui Zösel, este agățată deasupra canapelei, fiind luminată de lămpi din alamă, primite de Zösel de la bunicul său și recondiționate de Mathias. În mijlocul încăperii se află o masă cu picioare scurte, iar în partea opusă două scaune tapițate cu catifea grenă. Covorul arămiu cu modele egiptene îmbracă podeaua din lemn de bambus, încărcând ansamblul mobilierului de epocă.

– Hmm, nu sunt suficiente locuri pentru noi toți, își spune Mathias în barbă.

Traversează living-ul și deschide o ușă dublă către sala de conferințe, folosită ca salon de luat masa atunci când trăia Zösel. Chiar în fața sa, pe peretele opus, o oglindă cu rama în formă de corabie înlocuiește un alt tablou, depozitat în cutia cu valori de la bancă, ce îi înfățișează pe el și pe Zösel la 20 de ani de la căsătorie. După moartea ei, Mathias nu a mai suportat să îi vadă chipul fericit, neatins de boală, și a înlocuit pictura.

Pune palma pe spătarul unui scaun tapițat – din cele opt aflate în jurul mesei – și se uită în ambele direcții, de parcă ar prezida discuția cu cei aleși. Un sentiment înălțător îl cuprinde și i se umezesc ochii. Momentul așteptat a sosit în sfârșit, iar el, Mathias Eiffel, e cel care va schimba lumea.

Apariția Christinei Frey nu îl surprinde, știa de la început că ea va ajunge prima la întâlnire.

– Bună ziua, mă bucur să vă cunosc! rostește Mathias în germană.

– Bună ziua, domnule Eiffel! îi răspunde aceasta, intrând în hol. Mulțumesc pentru invitație!